

BROKILON

Jan Hlávka, Jana Vybíralová

POMNÍKY ZIMY

Copyright © 2017 by Jan Hlávka and Jana Vybíralová

Cover © 2017 by Florent Llamas

For 2ndCzech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-568-7

Jan Hlávka
Jana Vybíralová

Pomníky zimy

cyklus „Algor“
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: *Metamorf* *

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): *Studená bestie* *

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. *Memy bitvy* *

* připravujeme

<http://janhlavka.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Menabaran

Špionovi se napětím rozbušilo srdce.

Zůstal stát u výtahu, čekal, až se kroky, které uslyšel, přiblíží. Teprve pak vyrazil, jako by to byla pouhá náhoda.

„Pane premiére,“ uklonil se. „Mám pro vás ty zprávy, jak jste si přál. Všechno je kompletní, seřazené, přesně jak máte rád.“

Podlézavý, radostný tón hlasu, jako pejsek, co vrtí ocasem, když pánečkovi nese kost. Zvládal ten dojem bezchybně a Avrian Dann se ušklíbl, pobaveně a s nádechem opovržení.

„Dobrá. Prohlédnu si je po zasedání.“

„Pane premiére, netroufám si vám radit, ale možná byste to neměl odkládat. Můžete si je přece vzít s sebou.“

„To rozhodně ne. Premiér, co vláčí po parlamentu šanon jako nějaký ouřada, je k smíchu.“

Ano. Avrianu Dannovi vždy záleželo na tom, aby vypadal správně. Vzhled byl důležitý a špion se tomu od něj dobře naučil. Tlustý, plešatý, vždy připravený ohnout hřbet. Tak vypadal, a přesně proto ho nikdy nezačnou podezírat. Každá urážka,

posměch nebo úšklebek, kterými ho častovali, byly ve skutečnosti komplimentem, zatímco se jim všem v duchu smál.

„Ale některé ty dokumenty obsahují zajímavé informace, pane premiére. Opravdu *velmi* zajímavé.“

Špion větu zakončil spikleneckým mrknutím. Význam byl jasný, povedlo se mu vyhrabat na někoho nějakou špínu, a premiér zpozorněl. Podobné věci nikdy nepodceňoval.

Chvíli uvažoval, než kývl.

„Dobrá. Nechte mi to v pracovně, podívám se, až se vrátím. Víte, kde to je.“

Avrian Dann mávl komunikátorem, kterým odemkl dveře svého bytu ve stojednadvacátém patře velkolepé Vládní věže, a špion zakryl rychlou úklonou úsměv ve tváři. Konečně! Konečně bude v pracovně delší dobu sám. Na tuhle šanci čekal celé týdny.

„Jistě, pane premiére. Bude mi ctí! Děkuji za důvěru.“

Dann jen znovu mávl rukou. „A nezapomeňte pak zavřít dveře!“

„Budte klidný, pane premiére. Naprosto bez obav!“

Zůstal sehnutý, dokud Avrian nezmizel v kabině výtahu. Potom se rozběhl o to rychleji. Dokonalé, prostě dokonalé!

Otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Vadu na kráse představoval fakt, že Dann nebydlel sám, někde tu bude jeho žena Violet. Ale ti dva žili prakticky odděleně, manželství bylo jen líbivé divadlo, takže šance, že ho přistihne, byla mizivá.

Přeběhl vstupní místnost a obývací pokoj k posuvným dveřím premiérový pracovny. Nezavřel je za sebou úplně, jen natolik, aby úzkou škvírou viděl ven, kdyby se někdo blížil. Vždycky bylo třeba krýt si záda.

Položil složku, kterou přinesl, na stůl a zul si pravý střevíc. Podrážka pod vložkou byla vydlabaná, v dutině byl vložený malý černý přístroj. Vytáhl ho a dotekem sklopil panel stěny,

za kterým, jak věděl, se nacházel premiérův osobní sejf. Otevíral se pomocí Dannova palce. Pokud ale premiér po každém použití neotřel snímací plošku, zůstala na ní drobounká stopa papilárních linií, kterou přístroj uměl naskenovat a vrátit v imitaci skutečného otisku.

Špion ho přitiskl na plošku a pár vteřin čekal. Pak se ozvalo pípnutí a dvířka se otevřela.

Skoro mu unikl radostný výkřik.

Sejf tvořily dvě přihrádky: horní byla naplněná počítačovými disky a dolní papírovými dokumenty. S disky nemohl dělat nic – vybavení potřebné ke zkopírování bylo příliš velké, aby ho mohl nosit stále u sebe, a vyžádalo by si to příliš času. Navíc mohly být *zajištěné* podobně jako premiérův počítač, kam se pokusil neúspěšně dostat už dvakrát. Papírové složky, to bylo ovšem něco jiného.

Vytáhl komunikátor, obyčejný, až na skrytou aplikaci, kterou mu poslal jeho nadřízený plukovník. Dovolovala pořizovat snímky rychleji, tajně je ukládat, šifrovat a automaticky odesílat hned, jakmile se dostal na dosah správného přístupového bodu. Jakou cestou putovaly pak, na tom špionovi nezáleželo. Jeho úkolem bylo jen zaznamenat vše důležité, hlavně pokud se to týkalo Avriana Danna.

Navlékl si tenké rukavice, jen pro jistotu. Bral jednu složku po druhé, pokládal je na stůl a fotil každý list. Dával pozor, aby žádný nepřehodil, a složky vracel zpět ve správném pořadí. Chyb se nebál – co se stal špionem, cvičil paměť i postřeh třeba na obyčejných dětských hrách nebo zábavných kvízech v holovizi. Ani z kamer neměl strach. Pracovna byla sice nacpaná senzory, ale Dann nesnášel vizuální sledování své osoby, takže uvnitř bytu neměl ani jedinou, a zbylé systémy vypnul automaticky s odemčením dveří.

Samotný obsah složek špion nijak nezkoumal. Kopie smluv.

Finanční zprávy. Sem tam počítačový výpis nebo vytištěný záznam. Nepochybně všechno, anebo skoro všechno sloužilo k možnému vydírání, ale na tom mu nezáleželo. Měl jiný sen, vzhlížel daleko výš než k té místní sebrance.

Přesto se v jednu chvíli zarazil.

Ta složka vypadala obyčejně, označená jenom písmeny N a V, namísto popsaných stran se však objevily kresby. Některé se zdály kreslené pastelkami, většina pouhou tužkou, tu a tam dokonce přes sebe. Věci a lidé, někteří cizí, ale také ti, které špion znal až moc dobře.

Avrian Dann a nějaká žena s divně rozmazaným obličejem. Katastrofický výjev, v němž stěží poznal Artipoli. Jiná žena, schoulená a nahá, opuchlou tvář pokrytou modřinami.

Tvář algorské císařovny.

Špion sebou trhl, když ji poznal. Ne. Netušil, co to má znamenat, netroufal si ani hádat, ale každý z těch obrázků vyfotil pro jistotu dvakrát, než je vrátil do složky a zpět do trezoru.

Zaklapl dvířka, naposledy se rozhlédl, aby měl jistotu, že po sobě nezanechal žádnou stopu, a tiše zamířil pryč. Tělem se mu rozlévala hřejivá spokojenost. Cítil, že právě udělal velký krok ke splnění svého snu – z téhle zásilky bude mít plukovník radost.

Samozřejmě za sebou nezapomněl zavřít dveře.

Území neznámé

Čas obchůzky.

Probudilo ho jako obvykle bzučení šířící se podlahou, sotva patrné, ale sílicí. Otevřel oči, začal dýchat, protáhl se a vstal. Klouby tiše zapraskaly. Přesně věděl, kolik zbývá času, než vyrazí, ale nejdřív se musel najíst.

Došel k velkému tanku, připomínajícímu obrácený průhledný cylindr zabudovaný v podlaze. Do třetiny byl plný zelené, husté hmoty. Naklonil se, dvakrát nabral a vstrčil si ji do úst. Pečlivě si olízal prsty. Bylo to téměř bez chuti a už si skoro nevzpomínal, kdy jedl něco lepšího, ale drželo ho to naživu. To stačilo.

Cestou ven míjel další tanky. Byly prázdné, jejich obsah vyjedl do poslední kapky, stěny otřel a olízal tak, že se leskly jako zrcadla. Tehdy ještě jedl jako obvykle, aby zůstal při maximální síle.

Přitiskl se ke stěně. Počkal na správnou chvíli, a když se dveře otevřely, proběhl malou komorou kolem té bzučící věci, a vyklouzl na chodbu. Tady byla ještě pořád příjemně temná, ale o pár kroků dál začínalo to protivné světlo. Kdyby ho tak mohl rozbít jako poprvé! Jenže tušil, co by následovalo – a další zranění by už nemusel přežít.

Zavřel raději oči úplně a přešel na druhé vidění. Protivné světlo zmizelo, zbyla slabě zářící místa, z nichž vyzařovalo teplo. Většinou tam, kde ve stěnách vedly pálicí dráty. Dřív tou dlouhou chodbou běhal, zkoušel závodit sám se sebou, jen pro ukrácení času, ale to měl ještě dost jídla. Teď už šetřil jídlem i silami.

Na první křižovatce se tentokrát rozhodl pro levý směr. Střídal je náhodně, jen pro jistotu.

Procházel velké tiché místnosti a zakřivené chodby. Otevíral spojovací dveře a zase je za sebou zavíral, protože jenom pak se daly otevřít ty další. Přijít na to mu trvalo zkraje dost dlouho.

Všechno vypadalo stejné, ani stopa po nikom cizím.

Po jedné straně většinou míjel další dveře. Nevšímal si jich; dávno otevřel všechny, které mohl, prohlédl každou místnost, snědl všechno, co našel. Možná že za tou hrstkou, kterou otevřít nedokázal, bylo nějaké další jídlo, ale prorazit si je netroufal. Všude ve zdech mohly být za teple zářícími dráty schované

ty věci, a on si jasně pamatoval na sykot vlastního spáleného masa i ochromující bolest.

Kdyby se teď podíval doprava, za lichoběžníkovými okny by viděl záři bledého slunce v dálce a bílé tečky hvězd. Další možnost. Vyskočit ven, schoulit se a spát ve věčném chladu. Několikrát už venku byl, stačilo prolézt dírou, kterou něco vyrazilo ve stropě jedné chodby. Pokud přijde chvíle, kdy mu jídlo dojde úplně a stále se nikdo neobjeví, udělá to. Zatím měl ještě čas.

Dokončil obchůzku a počkal u dveří, aby v pravou chvíli proklouzl zpátky. Obešel tu nejedlou věc, která mu otevírala, a vrátil se k tanku. Nabral si ještě jedno sousto, nezapomněl olízat prsty a složil se znovu na podlahu. Za dobu, co tady spával, se na ní už vytvořil otisk kopírující tvar jeho těla.

Zavřel oči, přestal dýchat a vzápětí usnul. Probudí se až na další obchůzku. Necítil strach ani zklamání.

Trpělivost byla přirozeností. Nakonec někdo přijde.

A potom se zase dobře nají.

Kapitola 1

Algor

Kapitán Dimitrij Polkovskij se nemodlil šest let. Jak tak kráčel palácem ke dveřím císařových komnat, náhle si to číslo vybavil úplně přesně – spolu s myšlenkou, že možná přišla chvíle zase začít. Kdyby to věděl ráno, když nastupoval do služby, zkusil by někde ze šuplíku vyhrabat ten pitomý řetízek s graciánským křížem, o který se vždycky píchl, i když zrovna nechtěl.

Chodba vypadala zcela normálně. Žádná krev, žádné stopy po kulkách, nikde ani šmouha. Jediná známka změny, které si všiml, bylo pár vyměněných obrazů. Dimitrijovi se neulevilo – naopak. Blesková rychlost úklidu, jaký se tu zřejmě odehrál, posilovala nejčernější obavy. A podplukovníka Webera ani velitele palácové gardy Danbara od včerejšího večera nikdo neviděl.

Kapitán šel dál. Nutil se nezpomalovat, i když měl pocit, že na každé noze vláčí kus těžkého ledu. Císař si ho povolal, a pokud se při včerejším plesu staly věci, o nichž si šeptali gardisté, které zaslechl, nejhorší možný nápad by byl přijít pozdě.

Zahnul za roh a spatřil dveře císařových komnat. Nestála tu hlídka; zvláštní. Polkovskij zaváhal, náhle si nebyl jistý, co...

Dveře se prudce otevřely.

Dimitrij leknutím couvl – dvojice Štítonošů táhla z císařových komnat za ruce tělo muže. Podle výložek uniformy to byl někdo z technického oddělení gardy, proto ho kapitán neznal. Strnule zíral na díru v jeho hrudníku, vytřeštěné oči a tlustou krvavou šmouhu, která se za ním táhla na podlaze.

Dva kroky za Štítonoši kráčel vedle té krvavé čáry císař.

Pod paží nesl záznamník, ve tváři měl nehybný, soustředěný výraz. Fakt, že kousek před ním vlečou z jeho komnat mrtvolu, jako by se ho vůbec netýkal. Zadíval se na kapitána, a ten ucítil, jak mu začínají měknout kolena.

„Vaše Veličenstvo, kapitán Dimitrij Polkovskij, na váš rozkaz!“ ohlásil předpisově; alespoň hlas se mu netřásl.

Pohled, kterým si ho Andrej Korwarian změřil, byl jako studený plamen. Štítonoši dotáhli mrtvého doprostřed chodby, pustili ho a nechali ležet. Několik lidí, kteří procházeli okolo, se s hrůzou zastavilo – a při pohledu na císaře, s pochopením toho, co se zřejmě stalo, rychle pokračovalo v cestě. Většina opačným směrem.

Císař odvrátil pohled.

„Přebíráte velení palácové gardy, s okamžitou platností,“ promluvil a vykročil chodbou pryč. Dimitrij ho následoval s vteřinovým zpožděním.

„Já?“ hlesl slabě. „Můj pane. Ale vždyť...“

Vždyť jsem jenom kapitán, jakých je v palácové gardě snad stovka. Vždyť nemám žádný titul ani předky. Vždyť mi Goran Weber ještě jako plukovník třikrát zamítl povýšení.

Jenže stačilo Korwarianovo ohlédnutí, kratičký okamžik jeho pohledu, a slova kapitánovi uvázla v hrdle.

„Rozkaz, můj pane,“ potvrdil tiše.

Císař uchoopil záznamník, a aniž zpomalil, podal mu ho.

„Tito členové gardy jsou převeleni do Mrtvé díry, s okamžitou platností. V palácovém hangáru stojí loď. Osobně dohlédnete, aby tam nastoupili, a do hodiny od této chvíle odletí. Osobní věci jim přiveze další kurýr. Rozumíte?“

„A-ano, Veličenstvo.“

Polkovskij se stěží zmohl na odpověď. Kráčel za císařem jako stroj, zároveň zíral na obrazovku záznamníku. Bylo tam asi třicet jmen, a jemu vzápětí došlo, co mají společného. Měli službu včera v noci během narozeninového plesu.

Takže to byla pravda. Na plese se strhla strašná bitka mezi gardou a lidmi viridiánského krále, přesně jak slyšel. A – Bůh pomoz – pak byla možná pravda i to, že někdo viděl odnášet Její Veličenstvo císařovnu, zraněnou, či dokonce mrtvou, a že zabili i velitele její ochranky, jednoho z nejlepších Psů. Císař to chce držet pod pokličkou, proto všichni, kdo mohli něco vidět, zmizí z Algoru. A Alonso Danbar s Goranem Weberem, kteří asi něco strašně podělali, jako ten chlap v císařových komnatách, zmizeli úplně – leží už v márnici nebo někde v graciánské cele.

Kdyby měl teď na krku ten kříž, držel by ho kapitán v pěsti tak pevně, až by měl v dlani tři díry. Lítost nad těmi chudáky na záznamníku se v něm mísila s úlevou, že ten den neměl směnu i on a neskončil mezi nimi, protože mohlo trvat roky, než se vrátí domů. Vzápětí mu ale blesklo hlavou, že přesně to je důvod, proč právě povýšil. Aby se ho císař mohl stejně snadno zbavit, pokud to nezvládne. Anebo až to zvládne.

Dimitrij polkl naprázdno a ohlédl se zpět k císařovým komnatám. Oba Štítonoši stáli znovu vedle dveří. A technikova mrtvola pořád ležela v krvavém tratolišti uprostřed chodby, aby ji musel obejít nebo přeskočit každý, kdo půjde okolo, sluha, voják nebo šlechtic.

Výmluvněji už to snad povědět nešlo.

„Provedu, můj pane,“ zopakoval Polkovskij slabě.

„To je vše. Můžete jít.“

„Rozkaz, Veličenstvo!“

Kapitán se rozběhl pryč téměř poklusem.

Andrej Korwarian se za ním neotočil. Zahnul za roh a pokračoval ke dveřím ošetřovny. I tady stála hlídka Štítonošů. Císař ignoroval jejich zasalutování a vstoupil.

Ošetřovna byla skoro zaplněna. Prázdné zbyly možná dvě postele, na všech ostatních leželi zranění, a ani jeden nevypadal, že by v brzké době mohl odejít po svých. Sonja Tanelová se opírala zády o stěnu v protějším rohu své kanceláře. Působila vyčerpaně, přesto zároveň napjatě. Admirál Leonis Vasari o dva kroky dál měl podobný výraz. U jejího stolu seděl plukovník Severin, obrácený bokem a shrbený, lokty opřené o kolena, hůl v sepnutých rukou. Víc než kdy jindy vypadal staře. A v opačném rohu ve stínu stála nehybně jako socha postava v temně rudém rouchu s kápí.

Ať se před císařovým příchodem v místnosti odehrávalo cokoliv, nyní vládlo nervózní ticho. S Korwarianovou přítomností se atmosféra rázem změnila, avšak rozhodně ne k lepšímu.

„Vaše Veličenstvo.“

Doktorka Tanelová se narovнала k pozdravu, ale Andrej jí věnoval jen vteřinu pohledu. Pak se zadíval do tváře plukovníka Severina.

„Můj pane,“ plukovník se opřel o hůl a vstal. „Předpokládám, že očekáváte vysvětlení.“

„To ano. Ve vašem zájmu ať je lepší než to, které mi před pár minutami přednesl velitel palácové síťové bezpečnosti. *Bývalý* velitel.“

Císařův hlas byl velice klidný. Severinův též.

„Můj pane, v této chvíli neznám vysvětlení. Jsou jen dvě

hlavní chyby, které může velitel tajné služby učinit. Zaměřit pozornost na vnitřní nepřátele a podcenit vnější, nebo naopak. Mně, jak se zdá, se podařilo obojí zároveň. Nemám nic, čím bych mohl toto selhání obhájit.“

Plukovník Severin po paláci nikdy nechodil viditelně ozbrojen. Přesto, když přišel na ošetřovnu, kam císař všechny svolal, vzal si opasek se služební zbraní. Teď pustil levou rukou hůl, pomalu zbraň vytáhl z pouzdra a položil ji před sebe na stůl, pažbou k císaři.

„Prosím, Vaše Veličenstvo.“

Sonja Tanelová vytřeštila oči. Leonis Vasari sevřel rty.

Císař v mrtvém tichu hleděl na zbraň, pět nekonečných vteřin. Pak pohlédl zpět na Severina.

„Okázalých gest už bylo dost. Napřed očekávám odpovědi a potom novou zprávu o vašem zdravotním stavu. Protože to je jediná příčina vašeho selhání, jakou momentálně pokládám za možnou.“

„Rozumím, můj pane.“

Severin sklopil oči. Viditelně se zachvěl, a když sbíral svou zbraň, neměl ve tváři ani stopu úlevy, zato doktorka zhluboka vydechla. Na vteřinu se jí zdálo, že něco zahlédla dokonce i na druhé straně. Nepatrný pohyb zjizvených prstů, jako by v nich Mericia svírala neviditelný růženec, ale pokud ano, tichá modlitba už skončila. Vzápětí se císařova pozornost obrátila jinam.

„Jaký je stav zraněných, doktorko?“

Sonja Tanelová ukázala k prosklené stěně kanceláře na první řadu lůžek.

„Těchto pět je na tom nejhůř, Veličenstvo. Dva prakticky nemají šanci přežít příštích čtyřiaadvacet hodin, zbylí jen malou. Z ostatních osmnácti by to mohli zvládnout všichni.“

„A oni?“ císař naznačil ke dvěma lůžkům opodál. Na prvním

ležel Boris Varga, na druhém Patrik Hill. Jeden měl zavázaný trup, druhý hlavu, oba byli v bezvědomí, připojeni na dýchací přístroje.

„Nadporučík je z nejhoršího venku. Zvládl šok, operace zastavila vnitřní krvácení. Jaterní náhrada se ujímá dobře. Pokud nenastane náhlá krize, uzdraví se. Páže Jejího Veličenstva... to je horší. Byl nutný neurochirurgický zákrok k odstranění krevní sraženiny v mozku, ale hlavně je tu otrava plynem. Byl mu vystavený nejdéle ze všech, kdo přežili. Momentálně nemohu zaručit, že se vůbec probere, kdy, ani v jakém stavu. Pravděpodobně jsou trvalé následky v podobě neurologického poškození.“

„Zjistila jste, o jaký plyn šlo?“ císař hleděl na Patrika bez známky pohnutí.

„Ano. Nervový toxin relativně nízké účinnosti. Naštěstí. Mohli použít něco, po čem by tu nepřežil vůbec nikdo.“

„Nemohli,“ promluvil poprvé Leonis Vasari. „Museli vzít v úvahu možnost, že budou sami zasaženi. I kdyby si král Talminis se svými lidmi vzal protilátku předem, Jejímu Veličenstvu Viktorii by neměli čas ji poskytnout. Každopádně je použití takové zbraně porušením konvencí, které podepsal jak Viridian, tak Menabaran.“

„A ti jejich muži? Členové ochranky ve svých hlášeních uváděli schopnosti v podstatě odpovídající Psům třetí generace.“

„Těla jsem odeslala k detailnímu prozkoumání, jak jste nařídil, můj pane. Výsledky budou večer. Skeny, které jsem v rychlosti provedla, neodhalily implantáty ani technologická vylepšení, ale normální ty výsledky nejsou. Značné abnormality v nervovém i cévním systému, které nemohly vzniknout pouze výcvikem. Navíc se ta těla nezvykle rychle rozkládají, dokonce i ve zmrazeném stavu.“

„Váš názor? Odhad, co to mohlo způsobit?“

„Nevím. Možná rozsáhlý chirurgický zákrok... anebo něco mnohem radikálnějšího.“

Tentokrát se v doktorčině hlase ozval zvláštní tón. Císař se jí znovu zadíval do tváře, i plukovník Severin zpozorněl.

„Konkrétně, doktorco? Jaké máte podezření?“

Tanelová pomalu vydechla. „Genetické inženýrství, můj pane. V nevidaném rozsahu. Možná dokonce takovém, že ti muži byli vlastně *vyrobeni*. I podle menabaranského práva zcela nezákonné, ale technicky možná zvládnutelné. Vysvětlovalo by to i zrychlený rozpad buněk, má znemožnit pokročilou analýzu k získání důkazů.“

„To není možné,“ Leonis Vasari udělal krok vpřed. „V jejich systému vlády by tak nákladný a dlouhodobý projekt nikdy nedokázali utajit, a jakmile by vyšel najevo, byl by to konec.“

„Pokud se postupovalo oficiálními cestami,“ Severinův hlas zněl zamyšleně. „Můj pane, už za vlády vašeho otce se objevovaly mlhavé zprávy o tajném menabaranském projektu, který měl být odpovědí na naše Psy. I můj předchůdce se domníval, že to může být biologická zbraň. Třeba jsme ji právě poznali.“

„Je to ohavnost,“ Mericiin hlas se ozval náhle a tón způsobil, že sebou bezděčně trhli snad všichni kromě císaře. „Překroucení stvoření. Vrchol myslitelného kacířství, plivnutí do boží tváře. Pokud je to pravda, musí to být zabito a spáleno i s těmi, kdo to vytvořili. *Všechno*.“

„Pokud je to pravda,“ doktorka potřásla hlavou. „Nejde jen o morální rámec. Bez ohledu na to, jak opatrně by postupovali, nese to riziko. Můžou vzniknout nečekané mutace, choroby, na jaké nikdo nebude mít lék, další žlutá skákavka. Nechce se mi věřit, že by někdo byl natolik bezohledný, aby tohle riskoval.“

„Dobrá,“ promluvil Andrej Korwarian. „Váš úkol, plukovníku. Chci všechny informace z Menabaranu za posledního půl roku, bez ohledu na jejich momentální věrohodnost. Každou drobnost, i tu, kterou jste dříve odložil jako nepodstatnou. Informujte o situaci také našeho *hlavního* agenta a ujistěte se, že vyvine patričné úsilí.“

„Jistě, můj pane.“

„Admirále, jaký je stav flotily?“

Leonis Vasari se ihned vrátil k naprostému klidu. „Pokud dáte rozkaz, plná aktivace během dvou dnů, u jednotek rychlé reakce šest hodin. Stačí slovo, a první vlna bude do večera ve skoku k Menabaranu nebo Viridianu.“

„Chcete začít válku?“

Císař jako by doktorčinu otázku neslyšel.

„Dalším úkolem vás všech bude naprosté utajení toho, k čemu včera došlo. Zatím nejrozšířenější varianta zní, že během plesu vypukla přestřelka mezi gardou a ostrahou viridianského krále, což je v podstatě pravda. Vyjma rozsahu ani příliš nevybočuje z *tradic* minulých let, proto u ní hodlám setrvat. Zajistíte udržování této verze a její šíření neoficiálními kanály.“

„To je proveditelné, Veličenstvo,“ připustil Severin, „ale co absence Jejího Veličenstva? Tu bude velmi těžké utajit.“

„Vyberete mezi svými agenty ženu fyzicky podobnou císařovně, anebo ji k tomu účelu kosmeticky upravíte. Dopravíte ji sem a doktorka ji uvede do umělého spánku. S dýchacím přístrojem na tváři nikdo nepozná rozdíl. Oficiální prohlášení bude znít, že Její Veličenstvo je vážně zraněno, ale mimo ohrožení života.“

„To je zajímavý plán, můj pane,“ Severin zvedl obočí.

„Dovoluji si upozornit, Veličenstvo, že držet člověka v umělém komatu může vést k vážnému ohrožení zdraví. Z hlediska lékařské...“

„To samé platí pro ostatní zraněné, doktorko. Krycí verzi neudržíme, pokud začnou mluvit o tom, co na vlastní oči viděli. Pokud jim to zakážu rozkazem, výsledek bude stejný, proto nesmí být *schopni* mluvit. Vyjma nadporučíka Vargy, kterého chci co nejdříve v aktivní službě, začněte všem podávat léky, které zajistí, že zůstanou v bezvědomí, dokud k jejich probuzení nedám souhlas. Zdůvodněte to otravou plynem užitým viridianskými vojáky, což také zapříčinilo jejich vypovězení z Algoru.“

Sonje Tanelové vyprchala z tváře barva.

„To nemohu, Veličenstvo! Medikamenty, které by se použily, mají vedlejší účinky, a v jejich stavu...“

„Takže odmítáte, doktorko?“

Korwarianův hlas byl stále klidný. Tvář Sonji Tanelové barvou připomínala stěnu za jejími zády, přesto se dívala císaři do tváře.

„Ano, Veličenstvo, odmítám. Pokud na tom trváte, musíte mne odvolat a nahradit někým jiným.“

„Dobrá. Jste odvolána, s okamžitou platností. Funkci palácové lékařky přebírá Její Excellence Mericia. Domnívám se, že řádoví lékaři budou schopni ten úkol splnit.“

„Jak si přejete, Veličenstvo.“

Chraplavý hlas odpověděl okamžitě. Leonis Vasari zadržel dech. Severin se kousl do rtu.

Tanelová zírala na císaře s vytřeštěnýma očima.

„To nemyslíte vážně! Vždyť... vždyť ani není lékařka! Ti řezníci z Vanerlinu...“

„Jsou plně způsobilí. Pokud dojde k *vedleším škodám*, nebudou už vaše starost, byla jste odvolána na vlastní žádost. Samozřejmě ji ještě můžete stáhnout – pokud se zdržíte protestů. Takže?“

Zavládlo ticho. Sonja Tanelová zírala střídavě na císaře

a Mericii. V Andrejově tváři nebylo nic. Prostě čekal... zato její obličej viděla náhle až moc dobře.

Zlomeně klesla do křesla za svým stolem.

„Dobrá, Vaše Veličenstvo,“ promluvila tiše. „Stahuji žádost. Udělám, co si přejete. Smím aspoň vědět, jak dlouho předpokládáte, že to bude trvat?“

Andrej Korwarian se ještě chvíli díval do jejího obličejce, než se odvrátil stranou. Odpověď byla krátká.

„Dokud nedostanu zpět svou ženu.“

*

Sergej Gunneli a Gabriel Esposito seděli proti sobě u stolu v předpokoji císařovniných komnat. Oba vypadali bezradně.

„Proč si ji nevezmeš ty?“ prolomil ticho Gabriel.

„Máš představu, jak smrdí? K tobě se hodí víc.“

„Mám rád klid.“

„Já zas svoji hlavu, a už teď mi může prasknout.“

„A co Kulka? Bude mít doma konečně společnost.“

„Jo, a do týdne si z té chudinky udělá cvičnej terč.“

„Želbohu přesné.“

Gabriel měl ve tváři, nebo alespoň v té její části, na které to šlo rozeznat, zřetelně mrzutý výraz. Nadporučík vypadal jenom nevyspale. Vločka, sedící uprostřed mezi nimi, jako by věděla, že se dohadují o ní, a poněkud dotčeně zamňoukala.

„Tady ale zůstat nemůže,“ zopakoval už popáté Gunneli. „Sluhové jsou lemplové, kdo ví, jestli by ji nezapomněli i krmít. Navíc myslím, že taková kočka by neměla být sama. Hele, co kdyby si ji vzal císař? Přece byla od něj, tak... ehm...“

Gunneli zmlkl. Náhle se zatvářil vyděšeně, jako by mu až teď došlo, co vlastně řekl, a Gabriel suše kývl.

„Už jsi slyšel, jak dopadl ten od síťové bezpečnosti?“

„Myslíš, že to šlo přeslechnout?“ Čumák se otrásl. „Prý tam ležel ještě odpoledne. Taky vím, kolik lidí dostalo lístek na Mrtvou díru, ani nestačili říct doma sbohem. Vlastně jenom čekám, kdy ho dostaneme taky. Máš recht, pitomej nápad.“

„Ano. Takže nezbývá než –“

Gabrielova slova přerušil zvuk komunikátoru v jeho kapse. Vytáhl ho a chvíli poslouchal. Čumák postřehl, jak ztuhl.

„Chápu. Nic nedělej, jsme tam hned.“

Schoval komunikátor a rychle vstal.

„Musíme jít,“ odpověděl na Gunneliho otázku dřív, než ji stihl vyslovit. „To byl Vrba. Na Marodce jsou potíže.“

Neupřesnil jaké, ale tentokrát se Čumák dovtípil okamžitě.

Deset minut, které jim trvalo dostat se z paláce, vypadalo jako věčnost. Naskočili do Espositova vznášedla a po chvílce značně bezohledné jízdy zabrzdili před Marodkou. Pobledlý Vrba na ně čekal u dveří a Čumák zaregistroval, jaké je v hospodě nezvyklé ticho. Skoro jako by měli zavřeno.

„Kde sakra jste?!“ Vrba se k nim rozběhl. „Někdo už určitě zavolal vojenský policajty. Takovej virvál jsem neviděl od –“

Zevnitř Marodky třeskl výstřel.

V tom zvláštním tichu byl zřetelně slyšitelný, následovaný zvukem rozbitého skla a něčím hrozným řevem. Vrba leknutím zmlkl v půli věty, ale než mohl pokračovat, Gabriel ho odstrčil a s Gunnelim v závěsu rozrazil dveře.

Lokál vypadal, jako by se jím prohnala bouře – dva stoly i většina židlí ležela povalených, láhve i sklenice rozkutálené mezi loužemi rozlitého obsahu. Asi deset lidí, obvyklý počet hostů v tuto dobu, se vyděšeně krčilo u stěn. Ti v uniformách měli na opascích jen prázdná pouzdra, zbraně ležely na hromadě na zemi, ale většina stejně držela ruce vzhůru. Uprostřed spouště stála Katrina Sojournerová, bez kabátu, s pistolí

v každé ruce. Jedna jakoby mimochodem mířila na publikum, zatímco druhá byla ještě zvednutá do rohu, kde se na podlaze krčil nějaký chlap v uniformě poručíka. Oběma rukama si držel hlavu, všude kolem ležely střepy. Ve zdi za ním napočítal Čumák s ústy dokořán pět velkých děr.

„Co je to, kurva?! Řekla sem, že nikdo nikam nepude!“

Kulka se vztekle otočila po zvuku dveří. Všichni, kdo se během toho pohybu ocitli před hlavní její zbraně, se rychle klidili stranou nebo k zemi.

„Aha!“ Chvilí mžourala, než vycenila zuby v hrozivé parodii úsměvu. Obličej měla bledý, jen tváře zrudlé. „To ste vy? Fajn. Máme mejdan, pojďte se přidat. A ty koukej vstávat, smrade, eště jsme neskončili!“

„Ne!“ poručík na podlaze zoufale zaskučel. „Už dost! Mrzí mě to, madam! Mrzí mě to, přísahám, nechtěl jsem –“

„*Drž hubu a vztyk!*“

Tón té věty by zvedl snad i mrtvého, o namířené zbrani nemluvě. Poručík se začal roztřeseně škrábat na nohy. Jak vstával, okolo něj cinkaly kousky skla, které mu padaly z vlasů.

„Co tu vyvádíš?“ hlesl Čumák, ale Kulka ho buď neslyšela, nebo ignorovala. Na stole vpravo od ní stála láhev a půltucet skleniček. Položila zbraň v pravé ruce a do jedné si nalila. Obrátila ji do sebe na jeden hlt a prázdnou hodila poručíkovi pod nohy.

„Tak!“ znova sebrala pistoli. „Hezky na hlavu a přímo hled! Eště mám v zásobníku pět patron.“

„To snad ne,“ vydechl Čumák, kterému to konečně došlo, a za jeho zády se dovnitř protáhl Vrba.

„Přišla před hodinou,“ promluvil napůl šeptem. „Dávala jednu od druhý, pak se začalo žvanit o plese, a že císařovnu postřelili. Tamten blb udělal vtip, že to teda s tou její slavnou muškou nebude tak valný, a Kulka... vybuchla.“

„Ne!“ zakvílel poručík. „Prosím!“ zíral na sklenku před sebou jako na odjištěný granát. „Nemyslel jsem to tak...“

„Dělej s tou sklenicí na palici, než ti ji ustřelím!“

Ruka s pistolí vylétla vzhůru. Poručík se s vytřeštěnými očima začal shýbat. A Gabriel Esposito se pohnul.

Neřekl ani slovo, prostě švihl rukou a popadl zdviženou pistolí shora. Kulka se stejně pokusila vystřelit, ale vrazil palec za spoušť, zablokoval ji, a vzápětí pistole letěla mezi střepy na podlahu. Čumák ten pohyb sotva postřehl.

„Kurva, co...“

Kulka ani nestačila dokončit, když jí Esposito vyrazil i druhou zbraň. Pořád naprosto mlčky jí zkroutil ruku za záda a narazil ji na stůl, až se zakymácel. Láhev i zbylé skleničky se přidaly k těm na podlaze.

„Jau! Ty hajzle!“

Kulka švihla volným loktem dozadu, ale alkohol ji přece jen zpomalil – Gabriel ucukl hlavou, rána ho minula. Sáhl druhou rukou pod kabát a najednou měl v ruce pouta. Kovově to cvaklo, když nahodil jeden konec Kulce na pravé zápěstí, kolenem ji přitiskl ke stolu a přitáhl si i levé.

Pak se sehnul, popadl kapitána pod koleny a prostě si ji hodil přes rameno jako poloprázdný pytel.

„Kurva, pusť mě!“

Kulka se svíjela, snažila se ho kopnout do zad a Gabriel pod její tíhou zavrával, ale hned se narovnal a zamířil k východu.

„Seber to,“ pohodil hlavou k jejím pistolím na zemi, když míjel zkoprnělého Čumáka s Vrbou. „A uklidněte to tady.“

Vrba se nestačil zeptat, jak to má udělat, když ten poručík vypadá na sesypání a ostatní napůl v šoku – Gabriel už byl i se svým nákladem u dveří. Otevřel je kopancem a vyšel do noci.

Nesněžilo, ale mezi východem z Marodky a začátkem nejbližší zastřešené ulice ležely po stranách závěje sněhu, které

tam před pár hodinami nahrnulo vozidlo městské údržby. Gabriel udělal krok stranou a shodil Katrinu Sojornerovou na zem – obličejem přímo do té nejhlubší.

Kulka se zajíkla. S rukama za zády jí trvalo pár vteřin, než se převalila. Lapala po dechu, prskala a plivala špinavý sníh, zatímco Gabriel klidně stál a čekal.

„Zmetku jeden!“ Kulka konečně popadla dech. „Je po tobě! Počkej, až vstanu!“

S pozoruhodnou hbitostí přitáhla kolena k bradě a po chvíli úsilí se jí podařilo provléknout spoutané ruce pod chodidlo. Chtěla vyskočit, ale v té chvíli ji Gabriel popadl za rameno a shodil zpátky na zadek do sněhu.

„Ty zjizvenej šmejde, já tě –“

„Mlč a poslouchej. Nebo tě tady takhle nechám – jestli se Vrba nepřekoná, do hodiny budeš sedět v base.“

Gabrielův hlas byl pořád klidný, ale Kulku opravdu zabrzdil. Navíc postřehla, jak mu z ruky kape do sněhu krev – při manévru s pistolí si roztrhl palec skoro na kost.

„Fajn!“ s výrazem rezignace si odplivla. „Tak spust' to posraný kázání, ať je to za náma. Stejně už je to fuk!“

„Na kázání chodím do chrámu, a pleteš se, že je něco za námi. Proč myslíš, že tu pořád jsme?“

Ta otázka Katrinu zarazila – vlastně si tu samou kladla ještě předtím, než se to uvnitř tak podělalo. Než mohla přijít na nějakou odpověď, Gabriel pokračoval.

„Alonso Danbar je mrtvý. Goran Weber je mrtvý, anebo si to určitě přeje. Každý, kdo mohl včera něco vidět, je buď mrtvý, nebo skáče do Mrtvé díry, ale my jsme tu pořád. Ty, já, Čumák, proč nás asi císař nechává na Algoru? Myslíš, že by to dělal, kdyby si myslel, že císařovna už nepotřebuje ochranku?“

Kulka strnula. Najednou přestala vnímat zimu, bolest i hnusnou pachův v krku. Dokonce se přestala snažit vstát.

„Tak moment,“ hlesla. „Ty teda myslíš, že...“

Gabriel se sehnul a tentokrát ztišil hlas.

„Jestli někdo na Viridianu nebo Menabaranu věří, že císař bude jenom sedět a čekat, až mu laskavě vrátí unesenou manželku, tak se zbláznil. Takovou akci nejde provést beze stop. Ať císařovnu schovají kamkoliv, Korwarian ji najde. Pak ale bude potřebovat lidi, kterým ona věří, které zná, protože na nikoho jiného se v tomhle spolehnout nemůže. Přeber si to!“

Narovnal se, vytáhl z kapsy klíč a hodil ho Kulce do klína.

„Tady. Pistole ti Čumák vrátí ráno, až se z toho vyspíš. Já mám ještě nějakou práci.“

Otočil se a vyrazil pryč.

„Hej!“ Kulka zápasila zmrzlými prsty s klíčem. „A kam teda jdeš? Zas do toho blbýho kostela?“

„Ne,“ zazněla z šera slábnoucí odpověď. „Jdu si vyzvednout kočku.“

Newell

Střela s hlasitým hvízdnutím zasáhla vrcholek železná tyče, na které visel terč, odrazila se a skončila někde v písku. Nikola Vanbergová vyčerpaně zavřela oči.

„Pěkná rána,“ okomentoval hlas vedle ní. „Teda, byla by lepší, kdybyste tam byla mířila, ale stejně.“

„Nemá to cenu,“ Nikola zavrtěla hlavou. „Kdyby to byl člověk...“

Nepřinutila se větu dokončit, ale starší muž ve volné blůze s pouštním maskovacím vzorem mávl odmítavě rukou.

„Takhle o tom neuvažujte. Když budete mít pistoli a vědět, co s ní, jak po vás někdo půjde, zareagujete. Nebudete dumat, jestli to zvládnete, prostě toho hajzla odstřelíte. Jo, možná se pak budete cejtit mizerně, ale lepší než necejtit nic. Zkuste to

znova, a tentokrát víc dolů. Tak. Moc to zvedáte. Koukejte spíš trochu pod místo, kam míříte.“

Přestože Nikola pořád zápasila s chutí mrsknout pistolí do písku, poslechla. Koneckonců nějaké pokroky za poslední tři dny byly. Už vyděšeně nepřivírala oči při výstřelu, ani jí zbraň při zpětném rázu nevyletala z ruky tak, že jí div neurazila hlavu. S nějakým energetikem by to možná bylo lepší, ale ten v téhle díře buď neměli, nebo jí ho radši nechtěli dát do rukou. Ne že by se tomu divila. Ale zhruba jedna rána z deseti už dokonce našla cíl: menabaranský volební plakát nalepený na kusu tenkého plechu, s terčem ručně namalovaným přes tvář Avriana Danna. Byla už provrtaná skoro k nepoznání, v oddíle Toma Caseyho se tenhle terč zřejmě těšil zvláštní oblibě.

Nikola namířila. S jedním okem přivřeným zkusila poslechnout, držet pistoli pevně, ale ne křečovitě, tisknout spoušť plynule, ne trhaně...

Prásk!

Kulka křachla skoro přesně do středu terče a přidala k desítkám starých děr jednu novou. Nikolu zaplavil pocit divoké radosti, který ji až polekal, a major Casey ji klepl dlaní do ramene.

„To je ono! Trocha trpělivosti, padesát ran každé den, a za měsíc vás naverbuju.“

„Radši ne, pane Casey,“ Nikola se smutně usmála. „Mě by z armády rychle vyhodili.“

„A myslíte, že mě ne?“ Casey se suše zasmál. „Vlastně, kdysi to už udělali... no nic. Dejte si pauzu, a za hodinu jedeme další kolo.“

„Dobře.“

Nikola s úlevou položila pistoli na malý stolek, vlastně jen plastovou desku položenou na dvou velkých kamenech. Ruka už ji bolela, prsty brněly. Snažila se je rozhýbat, a přitom se otočila.

Pár desítek kroků za jejími zády se zvedala do závratné výše drsná, téměř kolmá skalní stěna. Základna Newellské milice Fort Greg – vznešený název pro zbrojnici a pár baráků napůl zahrabaných v zemi – se nacházela v úzké soutěsce mezi formacemi holých skal ohlodaných písečnými bouřemi. První hory, tak se to tu jmenovalo, pohoří sto kilometrů jižně od Liberty. Na straně blíže městu bylo proděravěné důlními šachtami a těžebními stanicemi, ale tady nebylo nic než písek, kamení a vítr.

Jedinou výhodou byl stín a chládek, který se ráno měnil v až nepříjemnou zimu. Teď však bylo poledne a newellské slunce pražilo nad skalními vrcholky skoro kolmo dolů. Trup *Udatného Achillea*, stojícího na dvoře základny, jediné ploše, kam se sotva vešel – za to přistání Daleyho pochválil i Iverson – musel být žhavý jako pec, vzduch nad ním se přímo teteřil. Zadní rampa ležela sklopená a dva muži právě táhli nahoru kovovou bednu, součást poslední zásilky materiálu z města. Do odletu jim zbývaly dva, možná tři dny. Při té myšlence Nikola cítila střídavě strach i úlevu, někdy dokonce obojí dohromady.

S povzdechem vykročila k lodi. Zatoužila po sprše, smýt ze sebe písek, pot i smrad střelného prachu a trochu si odpočínout, než začne znovu. Střelecký výcvik jí už lezl upřímně krkem, přitom to byl původně její nápad, v těch prvních dnech, kdy náhle neměla na práci nic jiného než přemýšlet, hlavně o věcech, na které myslet rozhodně nechtěla.

A samozřejmě musela zkontrolovat Natalii, třebaže tušila, kde i u čeho ji najde.

Nákladový prostor *Udatného Achillea* byl znovu zaplněný; kovové i plastové bedny, stíněné přepravní schránky. U některých věcí Nikola vůbec nechápala, na co jim budou, jako třeba sklopné rameno namontované u stěny, o které se už párkrát

praštila hlavou. Občas měla dojem, že se Daley s Iversonem chystají snad do války. I teď byli tam, kde je poslední dny vídala nejčastěji: u stolu na konci nákladového prostoru, ponoření do papírů, které Gil přitáhl odněkud z města. Mezi nimi ležel pohozený Iversonův klobouk.

„Co tyhle kódy?“ uslyšela Gilův hlas, když vystoupala po rampě vzhůru do příjemně chladného stínu. „Píšíou, že byly poslední platné před tím útokem.“

„Ne,“ odmítl Iverson. Pravou ruku měl stále na pásce, levou přisunul blíž jeden papír. „Tyhle zrušili, sotva jsem k nim nastoupil, platné budou jenom tady ty. Navíc je... eh, zdravím.“

Dnes ji pozdravil asi po šesté, ale na to si už Nikola také zvykla, jen krátce přikývla.

„Jak jde střelba?“ zajímal se Daley.

„Jakž takž,“ odvětila stručně. „Potřebuju sprchu. Natalie...“

„Je nahoře,“ Gil ukázal k žebříku. Nikola si všimla, že i on vypadá nevyspale, pod očima měl fialové kruhy.

„Dobře,“ kývla.

Po žebříku z nákladového prostoru vyšplhala rychle – už ani nemusela myslet na to, že má nahoře v průchodu včas sklonit hlavu. Chodba k pilotní kabině byla pořád stejně úzká, přesto tu došlo ke změnám. Když začala generální inspekce a oprava *Udatného Achillea*, promluvila si Nikola s Daleym a ten zase s Iversonem, i když tomu to spíš jenom oznámil. Příčka mezi dvěma miniaturními kajutami na levé straně chodby zmizela, místo nich tu teď byla jediná, přímo spojená s maličkou koupelnou. Pořád žádná sláva, *Achilles* prostě nebyl nafukovací, ale Nikola si už aspoň nepřipadala jako sardinka v plechovce a troufala si věřit, že to tu Natalie během výpravy vydrží. Teď vzala za kliku a opatrně pootevřela dveře.

„Nat, jsi tady?“

Zbytečný dotaz, ale hlavní bylo se *ozvat*, pokud možno

Natalii nevyděsit, jako se to Nikole omylem podařilo především. Panický záchvat bez léků a bez doktora – doktor na téhle základně uměl leda ošetřovat rozbité hlavy a průstřely – totiž nebyl vůbec tak hrozný, jak se Nikola obávala. Byl ještě mnohem horší.

Žádná odpověď nepřišla. Nikola přesto otevřela dveře a klidně vešla, protože jiná skrýš na lodi prostě nebyla. V pilotní kabině se pořád čínala trojice techniků z města. Natalie, které se od přepadení *Černé hvězdy* vrátil strach z cizích lidí, se k nim ani nepřiblížila a Iverson svoji kajutu pečlivě zamýkal, bůh ví, co všechno tam měl. Ne, Nikola věděla, že je Nat tady, a tušila, co dělá, přesto jí ten pohled znovu stáhl hrdlo jako smyčka.

Papíry ležely všude, na stole, na podlaze i na neustlané posteli. Kam se Nikola podívala, viděla jeden a týž obličej.

Doktor Jacob Stens ve své ordinaci.

Doktor Jacob Stens v jejich artipolském bytě.

Jacob Stens u stolku v *Černé hvězdě*, Jacob Stens s nemocničním vozíkem, Jacob Stens usmívající se, mračící, zamýšlený. Desetkrát, dvacetkrát, zas a znovu.

Natalie dokázala s až děsivou ostrostí zachytit detaily, připomenout Nikole většinu událostí, které obrázkům odpovídaly, a každý byl jako zrnko soli v nezahojené ráně. Zdaleka ne poprvé v posledních dnech dostala Nikola chuť křičet. Posbírat ty kresby, roztrhat je na kousky, vyhodit z lodi, aby je vítr roznesl po horách do newellské pouště. Zlámat Natalii tužky, chytit ji a trást s ní tak dlouho, až s tím přestane, aby konečně mohla začít zapomínat...

Vší silou se donutila uvolnit svaly a povolit zařáté čelisti.

Samozřejmě nic z toho neudělá. Pokud byl tohle Nataliin způsob, jak se s jeho smrtí vyrovnat, bylo by surové a hlavně nebezpečné jí bránit. Na konci dne Nikola papíry vždy tiše

posbírala a strčila do prázdné krabice ve skřínce pod postelí. Pokud věděla, Natalie se do ní ještě ani jednou nepodívala. Neprobírala se jimi, nebřečela. Jenom kreslila další a další.

„Nat? Slyšíš mě?“

Mezi kresbami se na stole válely talíře od oběda, snědeného stěží z poloviny. Natalie vypadala mizerně, neučesané vlasy jí trčely do všech stran, ale zvedla hlavu a zadívala se na ni.

„Niki?“ znělo to lehce zmateně. Ne z toho, že něco chce, ale jako by se divila, že tam vůbec je, což se Nikole vůbec nelíbilo.

„Nechceš toho chvíli nechat?“ navrhla opatrně. „Zajít třeba dolů. Gil s Darrenem tam něco počítají, můžeš jim pomoci.“

Natalie neodpověděla, jen se znovu sklonila k papíru. Nikola zaváhala, ale nenapadlo ji nic, co by ještě mohla říct, nic, co už nezkusila. Mohla jen čekat a doufat, že to přejde.

Protáhla se kolem stolku. V očích ji štípalo – jestli má začít brečet, sprcha na to byla nejbezpečnější místo. Popadla držadlo posuvných dveří koupelny, když Natalie znenadání promluvila.

„Našli nás.“

Nebyl v tom žádný strach, vůbec žádný pocit, ale Nikola strnula. Po páteři jí přeběhl mrazivý závan, než si uvědomila, koho Natalie nejspíš myslí, ale ani pak se jí moc neulevilo.

„Do hajzlu!“ zaklela, už se nedokázala udržet, a znovu vyběhla z kajuty.

Daley s Iversonem nesesedli u stolu, ale stáli na šterkem pokryté zemi pod rampou. Oba se dívali směrem k vysoké bráně základny svařené ze železných mříží, která soutěsku z jedné strany uzavírala. Když k nim Nikola doběhla, ihned viděla, co se děje: po skoro neznatelné cestě, která k bráně vedla z Liberty, přijížděla vozidla. Napočítala pět malých aut a dvě velká, na kapotě toho vpředu nápadný obrázek parabolické antény, symbolu největší newellské holovizní stanice.

Znovu ji přepadla chuť ječet. Nebo hůř, rozběhnout se ke stolku pro pistoli.

„Neříkal jsi, že nás tady nenajdou?“ zabručel Daley a Iver-son pokrčil rameny.

„To *Achilles*, Gile. Je moc vidět.“

„Hádám, že jim nechcete poskytnout rozhovor? Třeba pak odtáhnou.“

Nikola pochopila, že otázka platila jí, ale odpověděla Daley-mu jen pohledem, více než výmluvným.

Reportéři je vyčenichali hned druhou noc po incidentu v klubu. Maršál Jaspers sliboval utajení. Jenomže to, co se stalo v *Černé hvězdě*, v jejich bytě a předtím na kosmodromu utajit prostě nešlo, tím spíš, že v tom byl namočený Menabarán.

Někdo musel vynést policejní hlášení, další zase záznamy Přistěhovaleckého úřadu, a dokonce menabaranské zprávy o bombě v DiaVision a vraždě Donalda Prestona. Stačilo pár hodin, aby se hotel, kde je ubytovali, ocitl doslova v obležení. Maršálové je uprostřed noci vyvedli zadním východem a přestěhovali do nového. Ten nevydržel utajený ani do příštího poledne. Nikola vyčerpaná, nevyspalá, Natalie na pokraji záchvatu a venku dav, kamery namířené do každého okna, policejní kordon bránící, aby novináři do těch oken nevylezli, a poslední z menabaranských vrahů, který mohl být kdekoli v tom davu schovaný.

Neúnosnou situaci nakonec vyřešil Darren Iverson jediným hovorem z nemocnice. Když před hotelem zastavilo otrískané obrněné vozidlo, které několikrát vídali jezdit po městě, dohoda byla otázkou několika minut. Nikole bylo všechno jedno. Po tom, co zažila, ji už milice nemohla ničím vyděsit, ani se nezeptala, kam je vezou. Pak byli tady, a Gil sem další ráno přesunul i *Achillea*.

Doufala, že když nebudou v Liberty na očích, všechno utichne, jenže jak dny plynuly, děl se pravý opak. Kdykoli Daley přivezl z města noviny, viděla Nikola svůj a Nataliin obrázek na titulní straně. Označovali je za disidentky a oběti vládního spiknutí, historky o tom, proč utekly z Artipole, se pohybovaly od mírně příkrášlených po naprosto šílené. Stejně tak stoupala barvitost popisů bitky v *Černé hvězdě*. Nepomohlo ani to, že podle Daleyho odmítl Jack Evans vpustit novináře do klubu natolik důrazně, že jich několik muselo vyhledat zubaře.

Potom přišel pohřeb Jacoba Stense. Nikola věděla, že na něj nebudou moci jít – byly by příliš snadným terčem – ale rozhodně nečekala, že se změní v demonstraci a dav rovnou ze smuteční síně zamíří k menabaranské ambasádě.

Cestou rostl a nabíral bojovnou náladu. Maršálové nejevili velkou chuť ho zarazit, když se dostal k budově, kde po chvíli úsilí vylomil bránu a vtrhl na pozemek. Personál s ochranou vyslanectví se zabarikádovali uvnitř, zatímco lidé venku rozbíjeli všechno, co jim přišlo pod ruku. Nakonec se budovu pokusili zapálit, a teprve pak newellská policie opravdu zakročila. Sonické rozháněče davu i slzný plyn se míchaly s dýmem začínajícího požáru, nade vším kroužily transparentové drony s obličejí Nikoly a Natalie, které kdosi pohotově dodal...

To bylo naposledy, co Nikola zapnula holovizi. Když teď viděla příjíždějící auta novinářů, cítila, jak se jí zvedá žaludek.

„Nemůžeme odletět?“ navrhla. „Myslím jenom na chvíli, než je to přestane bavit a zmizí.“

„Bohužel,“ zavrtěl Daley hlavou. „Řízení není zkalibrované, mají s tím skončit večer. Bez něj bych se mezi těma horama protahoval vážně nerad. Navíc myslím, že tihle jenom tak nezmezí.“

Nikola věděla, že má pravdu. Brána sice zůstala zavřená a část novinářů se dohadovala s dvoučlennou hlídkou, ale další

za nimi už začali vytahovat z aut vybavení, Nikola zahlédla dalekohledy i gesta směrem k nim.

Štěrk zapraskal a zpoza lodi se vynořil Tom Casey, v opálené tváři přísný výraz.

„Neříkal jsi, že chlapi nic nevyžvaní?“ podotkl Iverson.

„Taky ne,“ zavrčel Casey. „Musel to udělat někdo z těch techniků. Měli jsme je vzít po hlavě a dovézt v bezvědomí. Žádný strach, za chvíli jsou ti paraziti pryč.“

Jistota v jeho hlase Nikolu zarazila.

„Vy jim zaplatíte, aby odjeli?“ nadhodila jediné vysvětlení, které ji napadlo, ale major se na ni zažíval, jako by spadla z oblohy.

„Milice, a platit? *Těmhle?* Hej, Ahmede! Vyprovod' hosty!“

Na jeho zavolání, i když nepříliš hlasitě, se rozletěly dveře ubikace. Objevil se malý chlapík od hlavy až k patě zabalený do volných bílých hadrů. Nikola spolu s ostatními bydlela na lodi, s výjimkou Caseyho nikoho z dvacetičlenné posádky Fort Gre-gu neznala, ale tohohle člověka si už párkrát všimla – stejně jako toho, že ostatní se většinou snažili držet od něj co nejdál.

Zamířil k bráně a oba strážní si vyměnili pohled. Pak se dali na rychlý ústup každý na jinou stranu. Ahmed vytáhl cosi zpod hadrů a hodil to skrz mříže brány. Hlasitě to bouchlo, vyvalil se žlutozelený dým a Nikola uslyšela jekot. Kouř částečně zakrýval výhled a kupodivu nestoupal, držel se u země jako těžká mlha, přesto rozeznala postavy reportérů vrávorajících v předklonu od brány. Další odhazovali kamery a zoufale se snažili dostat do aut. Vzápětí Ahmed hodil druhou bombu a dým zastřel výhled úplně. S důstojnou úklonou zamířil zpět jako kouzelník opouštějící jeviště po zdařilém představení, a Tom Casey se zachechtal.

„Netuším, co do toho dává, ale budou blejt ještě zejtra touhle dobou. Dobrá práce, Bombaři!“

Ahmed se znovu uklonil, teatrálním gestem se dotkl dlaní čela a zamířil zpátky k ubikaci. Oblak žlutého dýmu se za branou v mírném vánku dál převaloval a Nikola přemýšlela, co říct. Přestřelky. Demonstrace. Pouliční nepokoje, házení plynu po lidech. Vlastně už jí to bylo všechno fuk, jenom pokrčila rameny.

„Asi bychom měli zavřít loď. Co kdyby se náhodou otočil vítr?“

*

Tom Casey měl pravdu: reportéři zmizeli stejně rychle, jako přijeli. O pár minut později se objevil první novinářský dron, ale nedoletěl ani nad bránu – ve skalách nad základnou byla zabudována dvě hnízda protivzdušné obrany, jejichž posádky trochu cvičení uvítaly. Další dva drony dopadly stejně a zdálo se, že tím novinářská vynalézavost skončila. Nikoho na základně to nevyvedlo z míry, jen technici z města pracující na posledních kontrolách *Udatného Achillea* vypadali dost zaraženě. Výkonnosti to ovšem prospělo, neboť už před soumrakem oznámil jejich šéf, že je hotovo. Nehodlali se zdržet přes noc, takže je pásák milice odvezl do Liberty. Padlo přitom cosi o zaminování cesty, ale tomu se Nikola jenom usmála. Za nocí, kdy nemohla spát, si dobře všimala vozidel, která občas přijela, potichu něco naložila nebo vyložila a ještě před úsvitem stejně tiše zmizela – Fort Greg nejspíš sloužil jako skladiště nebo překladiště pro ledacos.

Půl hodiny poté, co slunce zapadlo a mezi rozeklanými vrcholky se začaly na oblohu šplhat Ginger a Fred, se před branou objevilo další auto s tmavými skly. Strážní ho pustili bez protestů. Zastavilo pár kroků od *Udatného Achillea* a z něj vystoupila starší žena, která soudě podle šatů jako by si odskočila odněkud z opery.

Nikola Vanbergová nespala. Natalii pomáhala usnout dávka prášků na spaní, ale Nikola se jim vyhýbala. Jako by ji děsila prázdnota, do které by se pak propadla. Seděla na zemi s kolenny přitáženými k bradě, zády opřená o bok lodi, a dívala se na oblohu, kde světlo hvězd pomalu vytlačoval jas obou měsíců. Ten pohled ji snad jako jediný po všem, co na Newellu zažila, dokázal uklidnit. Když spatřila příchozí, rychle vstala, ale Bianca Sorelová ji přerušila, než stačila promluvit.

„To nic, Nikolo. Všechno je v pořádku. Jen se chci podívat, jak se vám vede, při všem tom povyku.“

Nikola pár vteřin hledala vhodnou odpověď. Nakonec našla jediné slovo.

„Žijeme.“

„Někdy je to víc než dost,“ přikývla Bianca vážně. „Jak se daří Natalii? Francis velmi zdůrazňoval, abych ji od něj pozdravila.“

„Spí. Až se vzbudí, vyřídím jí to.“

Pokud mě bude vnímat.

Tu větu neřekla, ale Nikole se zdálo, že ji Bianca pochopila.

„Rozumím. Něco jsem vám pro ni přivezla.“

Otevřela dveře vozu a sáhla na přední sedadlo. Nikola postřehla, že tam kdosi sedí, ale v šeru nerozeznala kdo. Vzápětí ji to přestalo zajímat, protože uviděla průhlednou krabici, kterou Bianca držela, plnou menších krabiček povědomých tvarů i barev.

Nataliiny léky.

„Jak... kde jste to sehnala?!“ Nikola krabici Biance téměř vytrhla z rukou. Ta se jenom usmála.

„Pár přátel v Ústřední nemocnici i jinde. Napadlo mne, že je budete potřebovat. Také mám pozdrav od ostatních z klubu. Všem nám chybíte.“

„Chcete říct všem, kdo to přežili,“ Nikolín úsměv pohasl.

„To nebyla vaše vina. Navíc Dina mi řekla, co udělala Natalie, když se ukryli před tím posledním. Tak by nejednal každý.“

Ještě před několika dny by Nikole při větě *co udělala Natalie* vyletěl žaludek až do krku. Teď jen zavrtěla hlavou.

„Je... je něco nového?“ zeptala se opatrně a Bianca se poprvé zatvářila ustaraně.

„Ne, bohužel. Maršálové pořád zkoumají loď těch vrahů, ale nezdá se, že by to v dohledné době něco přineslo. Toho posledního stále nenašli, a sílí názor, že je mrtvý, utekl někam do pouště a tam zemřel na zranění.“

Nikola se trpce ušklíbla. „Tomu nevěřím. A i kdyby, vždycky můžou poslat další.“

„Kosmická služba i maršálové zpřísnilo kontroly všech lodí z Menabaranu, zvláště těch, co patří korporacím. Nemyslím, že je to pravděpodobné, slečno Vanbergová.“

Znělo to přesvědčivě, jenže po tom, co se stalo, prostě už žádné slovní ujištění nestačilo. Nikola bolestně přivřela oči, ale Bianca Sorelová vzápětí změnila téma.

„Slyšela jsem, že technici odjeli. Takže máte hotovo? Odlétáte brzy?“

„Ano,“ vydechla Nikola. „Darren s Gilem zítra čekají ještě nějaký náklad a večer nebo pozítří ráno vyrážíme. Myslím, že se bojí, aby se o té cestě neprozradilo víc, než už se povídá.“

Nikola věděla, že může mluvit bez obav. Iverson s Biankou nadcházející výpravu probral hned při její první návštěvě tady, den po přiletu. Dokonce měla tušení, že část věcí v nákladovém prostoru *Achillea* byla zaplácena z Biančiných účtů a počet dílů, na které se měl rozdělit případný zisk z pokladu, vzrostl o jeden. Možná o dva, pokud započítala taky newellskou milici. Nikole to bylo fuk. Nezajímalo ji, kolik akce vynese, nestarala se ani o detaily, které Iverson s Dalym denně probíral. Myslela jen na Natalii a chtěla zmizet.

Bianca Sorelová přikývla. Náhle se poprvé zdálo, že má potíže s nalezením slov.

„Slečno Vanbergová... aniž bych chtěla snižovat důvtip kapitána Iversona, mám jisté pochybnosti, zda z té cesty vzejde něco víc než pár nepříjemně adrenalinových zážitků a opět rozbitá loď, které budu platit opravu. Chci ale, abyste věděla, že jsem začala podnikat jistá opatření. Není třeba, abyste riskovala víc, než bude nutné. Až se vrátíte, budu pro vás mít nějaké *alternativy* bez ohledu na to, zda něco cenného přivezete. A v mém domě budete s Natalií vždycky vítána.“

Něco v těch slovech konečně prorazilo krunýř únavy, beznaděje i otupělosti posledních dnů, a Nikola pocítila vděčnost.

„Děkuji,“ sklopila oči. „Za všechno... i za to, že se neptáte.“

„Ptát se? Později snad, ale dnes?“ Na okamžik vypadal Biančin obličej v měsíčním světle staře. „Někdy přemýšlím, jestli mě víc unavují cizí tajemství, anebo moje vlastní. Obojích mám příliš. Šťastnou cestu a hodně zdaru, slečno Vanbergová.“

Nastoupila do vozu dřív, než Nikola našla odpověď, a auto se začalo otáčet zpět k bráně. Nikola se dívala, jak jeho zadní reflektory mizí ve tmě, a pak se vrátila pohledem k noční obloze.

Za pár desítek hodin tam vyrazí, na lodi, kam si přísahala už nevzkročit, na pochybné výpravě s napůl bláznivým pilotem. Všechno dopadlo jinak. Nikolu napadlo, že v jejím životě všechno vždycky dopadne jinak, než čekala nebo plánovala. Možná byl čas se s tím prostě smířit a přestat plánovat cokoliv.

A o pár set metrů dál se Bianca Sorelová zamyšleně dívala oknem na ubíhající temnou pustinu, zatímco Jack Evans na místě řidiče naklonil hlavu na stranu.

„Co myslíte, že najdou, madam?“ Lehce pootočil volantem. Obě ruce v černých rukavicích, kterými ho svíral, byly zase jako nové. Bianca zavrtěla hlavou.

„Pomníky, předpokládám. Takové, co málokoho potěší.“

„A my? Budeme mlčet?“

„To, bojím se, nepůjde, pane Evansi. Příliš povyku, a navíc je v tom zapojený Menabaran. Už jsem poslala zprávu,“ Bianca Sorelová si povzdechla.

„Chápu, madam.“

V Evansově hlase nebyl žádný pocit. Ze tmy před nimi se vyloupila světlá vzdálené Liberty a Bianca unaveně zavřela oči.

Snad už aspoň nikdo další neumře. Zatím.